З полонини Кознєски і ні з якої другої
вся Чорногора мені – як розповита…
З кожної полонинки,
з кожного верха
бачу на полонині Кознєсці двох.
Стаю на скелю,
за яку зайшло сонце, –
бачу першого.
Це володар Кознєски,
великий ґазда Повх.
Він дивиться на свої отари –
дивиться на дочку свою одиначку.
Стаю на скелю,
з-за якої зійде сонце, –
бачу другого.
Цей чорноокий бовгар з Прокурави,
це ваш тато, жінко.
Він дивиться на Повхову одиначку,
як у провалля,
прикрите від світу
лише ранковим туманом.
І я раптом чую довкруг
всіх вівчарів, темних-теменних…
І тоді сходить сонце,
і всі на полонині Кознєсці
стають смерековим пралісом
з високим бучком посередині.
Піднімаю світило,
та смеріччя не висвічується сонцем,
не відбиває світло,
а понуро вдихає його
і стає ще темнішим і стуленим.
І тільки бучок
своєю неймовірно зеленою головою
вививає над високі смереки

і світить лісом,
зелено засвічує праліс і Карпати всі,
висушує тумани над ущелинами.
Це, жінко, ваш тато світить нам –
аж у моє дитинство,
в той ранок червневий,
коли ви з веретою в руках
вибігли на верх космацький
і постелили в бучках довгу верету,
обсипали її любистком, біждеревком і м'ятою.
Ви,
дитина бовгаря і Повхової дочки-ущелини,
ви,
донька бучка у смерековому пралісі,
ви,
цимбали після коня на камінному Греготі, –
тоді я вас бачив голою –
ви, як тато ваш, відсвічували сонце.
Ви котилися по вереті,
по зіллю викочувалися,
груди
перестрибували
провалля
втоми…
Ви пахнете мені, жінко, дорога тето Анно,
від вас оце зелене світло…
Хоч не носили любисток у пазусі,
а пахли найкраще в горах,
підперізуючи свою білу сорочку
найдовшим духмяним зіллям-мерзелем,
ласко моя з каменю і туману,
спокій райдуги.
…А ця остання ватра осені,
що нині опадає долі,
застелить мені всю землю

аж до найглибшого на світі моря,
моря,
яке легше за птаха.